

УДК 351.854:101

DOI: 10.35340/2308-104X.2019.84-3-10

**ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ
НАУКОВО-ТЕХНОЛОГІЧНОГО
Й ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ
УКРАЇНИ: АНАЛІЗ
ІНСТИТУЦІОНАЛЬНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ**

**THE STATE REGULATION OF
SCIENTIFIC AND
TECHNOLOGICAL AND
INNOVATIVE DEVELOPMENT
OF UKRAINE: ANALYSIS OF
INSTITUTIONAL SECURITY**

ШКРАБАК І. В.,
доктор економічних наук,
доцент, Донбаська державна
машинобудівна академія
(м. Краматорськ)
НІКУЛЬЧЕВ М. О.,
кандидат філософських наук,
доцент, Донецький національний
технічний університет
(м. Покровськ)

SHKRABAK I.,
Doctor of Economic Sciences,
Associate Professor, Donbass State
Engineering Academy,
Kramatorsk
NIKULCHEV M.,
Candidate of Philosophical
Sciences, Associate Professor,
Donetsk National Technical
University, Pokrovsk

У статті проаналізовано основні програмні документи у сфері державного регулювання науково-технологічного й інноваційного розвитку України. Встановлено, що вони не визначають основні засади державної політики науково-технологічного й інноваційного розвитку країни, стратегії її реалізації, моделі взаємодії держави, науки і бізнесу у процесі переходу до інноваційного шляху розвитку. Обґрунтовано необхідність створення «інституціональної вісі» державного регулювання науково-технологічного й інноваційного розвитку України і визначено структуру її елементів.

Ключові слова: державне регулювання, науково-технологічний й інноваційний розвиток, інституціональне забезпечення, державна політика, концепція, стратегія, інституціональна вісь.

В статье проанализированы основные программные документы в сфере государственного регулирования научно-технологического и инновационного развития Украины. Установлено, что они не определяют основы государственной политики научно-технологического и инновационного развития, стратегии ее реализации, модели взаимодействия государства, бизнеса и науки в процессе перехода к инновационному пути развития. Обоснована необходимость создания «институциональной оси» государственного регулирования научно-технологического и инновационного развития Украины и определена структура ее элементов.

Ключевые слова: государственное регулирование, научно-технологическое и инновационное развитие, институциональное обеспечение, государственная политика, концепция, стратегия, институциональная ось.

The main program documents in the sphere of state regulation of scientific, technological and innovative development of Ukraine were analyzed in the article. It was established that they did not determine the basic principles of the state policy of scientific and technological and innovative development of the country, the strategy of its implementation, the model of interaction between the state, science and business in the process of transition to the innovative path of development. The necessity of creation of the “institutional axis” of state regulation of scientific and technological and innovative development of Ukraine was substantiated and the structure of its elements was determined.

Keywords: *State regulation, scientific, technological and investment development, institutional support, state policy, concept, strategy, institutional axis.*

Постановка проблеми. Основу сучасної технологічної структури економіки України на 95% складають III та IV технологічні уклади, ще 5% припадає на V технологічний уклад [1, с.123], що у часовому вимірі відповідає піку розвитку індустріальної економіки, в той час, як у провідних економіках світу не тільки зародилися, а й починають переважати постіндустріальні технології. Фактично відбулася техніко-технологічна консервація промислового виробництва України, причини якої криються як у зниженні результативності використання науково-технічного потенціалу країни як сукупності матеріальних, трудових і фінансових ресурсів, які спрямовуються у сферу науково-технічної діяльності і здатні забезпечити ефективніше використання суспільної праці [2, с.105], так і у погіршенні його якісних характеристик. Протягом останніх десяти років відбувається зниження зацікавленості представників бізнес-середовища до виконання науково-дослідницької діяльності, перманентне скорочення кількості наукових організацій та чисельності працівників основної діяльності, суттєве падіння показника наукоємності ВВП, зменшення реального обсягу фінансування наукових досліджень [3, с.60-61]. Викладене обумовлює тенденції динаміки основних показників інноваційної діяльності в Україні: частка інноваційно активних підприємств у загальній їх кількості залишається критично низькою, переважна більшість нових або значно оновлених технологій, які впроваджуються на промислових підприємствах протягом останніх 10 років, перебувають у межах III та IV технологічних укладів і майже 60 % реалізованої інноваційної продукції є новою для підприємства-виробника або внутрішнього ринку України. Фактична консервація низько технологічного способу промислового виробництва, зумовлена невідповідністю темпів науково-технологічного й інноваційного розвитку сучасним світовим трендам, відкидає Україну на узбіччя світового економічного простору. Серед ключових факторів затяжного технологічного й інноваційного відставання України від провідних країн світу науковці виділяють недосконалість інституціонального забезпечення, неусвідомленість сутності сучасної науково обґрунтованої національної технологічної стратегії і потужної науково-технологічної політики [4, с. 44], недостатню сформованість інституціонального середовища науково-технологічного й інноваційного розвитку країни [5, с. 38].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичним аспектам формування інституціонального базису і побудови вітчизняної моделі державного регулювання науково-технологічного й інноваційного розвитку країни

присвячені праці С. Бублика [6], Ю. Палагнюк [7], Н. Краус [5]; особливості формування державної науково-технічної політики України і провідних країн світу розглядалися в роботах Л. Забродської [8], І. Гузенка [9]. Разом з тим, інституціональний базис науково-технологічного й інноваційного розвитку України наразі не має системної основи і характеризується певною фрагментарністю й еkleктичністю, що потребує подальших досліджень у даному напрямі.

Метою статті є виявлення проблем інституціонального забезпечення державного регулювання науково-технологічного й інноваційного розвитку національної економіки України і обґрунтування напрямів його трансформації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Досягнення конституційної мети українського державотворення – розбудови суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави [10, ст. 1], передбачає створення економічного підґрунтя підвищення рівня і якості життя населення, забезпечення добробуту громадян України. Визначальним фактором економічного зростання є прискорений науково-технологічний та інноваційний розвиток країни, забезпечений інтелектуальною, творчою діяльністю, спрямованою на одержання нових знань та пошук шляхів їх застосування для розв'язання технологічних, інженерних, економічних, соціальних та гуманітарних проблем суспільства, тобто, науковою і науково-технічною діяльністю. Як записано у преамбулі Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», цей документ визначає правові, організаційні та фінансові засади функціонування і розвитку у сфері наукової і науково-технічної діяльності, створює умови для провадження наукової і науково-технічної діяльності [11]. Разом з тим, термін «діяльність» тлумачиться як функціонування, дія, робота [12], тобто, як процес. Отже, процес взаємодії освіти, науки, бізнесу та влади, а не його результат – нове наукове знання, одержане шляхом фундаментальних або прикладних наукових досліджень та зафіксоване на носіях інформації [11] – визначається як шлях задоволення потреб суспільства і держави у науково-технологічному розвитку.

Слід відмітити, що Закон України «Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності» [13] визначав роль держави в розвитку науки і техніки, використанні науково-технічних результатів для перетворення суспільного виробництва та задоволення потреб людей. Державна науково-технічна політика розглядалася як складова частина соціально-економічної політики України, яка визначає основні цілі, напрями, принципи, форми і методи діяльності держави в науково-технічній сфері, яку становлять суспільні відносини, що формуються в процесі здійснення науково-технічної діяльності з метою одержання нових знань і використання їх для створення і вдосконалення засобів, знарядь, предметів та умов праці і життя людини, духовного та культурного розвитку суспільства. Отже, нова редакція чинного Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» кардинально змінила предметну сферу державного регулювання.

Темпи науково-технологічного й інноваційного розвитку країни зумовлюються багатьма факторами, серед яких визначальне місце посідає вироблення й офіційне схвалення на державному рівні виваженої науково-технологічної (у деяких країнах – технологічної, науково-технічної) політики як ключової повноцінної і рівноправної політики у напрямі реалізації стратегії

соціально-економічного розвитку країни [8]. Довгострокові перспективи суспільного розвитку України в законодавчих документах державної влади завжди пов'язувалися з кардинальним підвищенням науково-технологічного рівня виробництва, створенням економічної системи, орієнтованої на інтенсивне добування нових знань та їх активне застосування у виробничій діяльності. Проте ще й досі на всіх щаблях влади не усвідомлено сутності сучасної методології та практики прогнозу, науково обґрунтованої національної технологічної стратегії й потужної науково-технологічної політики [4, с. 39]. Науково-технічна політика України має лише формальні ознаки свого існування, внаслідок чого технологічне зростання країни стримується неспроможністю державних інституцій розробити та втілити необхідну науково-технологічну й економічну політику [14, с. 38-39].

Багатогранність і багатоаспектність поняття «державна політика» і досі викликають наукові дискусії щодо визначення його змісту. Ґрунтуючись на дослідженні Ю. Палагнюк [7, с. 64-65], у всьому різноманітті думок щодо змісту дефініції «державна політика» можна виділити ключові спільні позиції. По-перше, державну політику слід розуміти як курс, спосіб дій (або їх обмеження чи утримання від дій), обраний органами влади при регулюванні певної сфери життєдіяльності суспільства.

По-друге, метою державної політики у будь-якій сфері суспільного розвитку є вирішення суспільної проблеми або комплексу взаємопов'язаних проблем. Таким комплексом проблем слід визнати незадовільні якісні і кількісні параметри науково-технологічного розвитку України, а неврегульованість відносин, пов'язаних з провадженням наукової і науково-технічної діяльності – їх чинником.

По-третє, визначений курс (спосіб) дій залишається стабільним протягом періоду актуальності державної політики у сфері науково-технологічного розвитку, однак має ситуативний характер, тобто є адекватним поточному (або прогнозованому у майбутньому) комплексу соціальних, політичних, економічних, ідеологічних, інституціональних факторів, що визначають траєкторію суспільного розвитку.

По-четверте, оскільки державна політика у сфері науково-технологічного розвитку задає найбільш загальні риси і довгострокові орієнтири здійснення державно-управлінського впливу, її реалізація вимагає подальшої концептуалізації, деталізації комплексів стратегічних і тактичних цілей, створення системи критеріїв і показників результативності виконання, диференціації методів та інструментів державного регулювання науково-технологічного розвитку на окремих етапах реалізації державної політики, які мають бути формалізовані і прийняті на державному рівні в межах повноважень відповідних органів влади. Тобто, державна політика у сфері науково-технологічного розвитку має супроводжуватися трансформацією або розвитком інституціонального забезпечення її реалізації.

По-п'яте, ситуативний характер, широкий спектр методів і форм державного впливу на процес науково-технологічного розвитку країни, особливості формування тієї чи іншої вітчизняної моделі взаємодії між державою, бізнесом і наукою («потрійна спіраль» [6], «модель 11і» [16]) обумовлюють варіативність державної політики науково-технологічного розвитку країни.

Світова практика виробила кілька типів державної науково-технологічної політики (технологічного поштовху, ринкової орієнтації, соціальної орієнтації, структурних зрушень національної економіки) і стратегій її реалізації (активного втручання, децентралізованого регулювання, змішана). Які розрізняються за ступенем ролі держави у забезпеченні науково-технологічного й інноваційного розвитку країни. Політика технологічного поштовху, за якої пріоритетні напрямки розвитку науки й техніки має визначати держава, одночасно забезпечивши їх реалізацію відповідними матеріальними, фінансовими, інформаційними та іншими ресурсами, передбачає широке використання цільових державних програм, масштабних державних капіталовкладень та інших прямих форм державної участі, на відміну від політики ринкової орієнтації, за якої провідну роль у виборі напрямків розвитку науки й техніки має ринковий механізм та індивідуальні інтереси ринкових суб'єктів господарювання, а роль держави в стимулюванні впровадження досягнень наукової і науково-технічної діяльності в реальний сектор економіки та інші сфери суспільства є досить обмеженою, механізми її реалізації в основному носять опосередкований характер [9, с. 38-39]. Аналіз змін вітчизняного правового поля державного регулювання науково-технологічного розвитку дає підстави стверджувати, що в Україні відбувається перехід від фактично проголошеної (але так і не реалізованої) політики технологічного поштовху до політики ринкової орієнтації при перманентному невиконанні державою взятих на себе фінансових зобов'язань (забезпечення бюджетного фінансування наукової і науково-технічної діяльності у розмірі не менше 1,7% ВВП України – стаття 48 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» [11]).

Складовою інституціонального забезпечення державного регулювання науково-технологічного й інноваційного розвитку України є відповідна Концепція, прийнята Постановою Верховної Ради України у липні 1999 року [17]. Документ був розрахований на період стабілізації економіки та досягнення сталого її розвитку, виходячи з чого визначалися головні цілі науково-технологічного й інноваційного розвитку країни, його пріоритетні напрями, принципи й обсяги фінансового забезпечення (які, до речі, ще у 2003 році мали становити 2,5% ВВП, а статті витрат, за рахунок яких забезпечується фінансування розвитку науки, мали бути віднесені до числа захищених), завдання організаційно-функціональної трансформації науково-технологічного потенціалу й удосконалення управління у науково-технологічній та інноваційній сферах. Концепція є чинною, однак не оновлювалася протягом 20 років і втратила свою актуальність.

У липні цього року розпорядженням Кабінету Міністрів України схвалено Стратегію розвитку сфери інноваційної діяльності України на період до 2030 року [18]. Безумовно, цей документ є значущим для розвитку інституціонального забезпечення державного регулювання науково-технологічного розвитку країни. Аналіз його тексту дає підстави для таких висновків.

По-перше, проголошується необхідність сприяти розвитку видів діяльності з високою наукоємністю, тобто перейти від низькотехнологічної ресурсної до високотехнологічної інноваційної економіки, а державна політика має створювати сприятливі умови насамперед для розвитку виробництва інтелектуальних продуктів, включаючи можливість їх комерціалізації як в

Україні, так і у решті світу. Сама мета Стратегії полягає у розбудові національної інноваційної екосистеми для забезпечення швидкого та якісного перетворення креативних ідей в інноваційні продукти та послуги, підвищення рівня інноваційності національної економіки, що передбачає створення сприятливих умов для розвитку інноваційної сфери, збільшення кількості впроваджуваних розробок, підвищення економічної віддачі від них, залучення інвестицій в інноваційну діяльність [18]. Отже, стратегічні орієнтири закладаються на організаційному й комунікаційному рівнях взаємодії держави, бізнесу і науки з метою комерціалізації її результату.

По-друге, до структурних елементів національної інноваційної екосистеми включено інституції (будь-якої форми власності) з прогнозування економічного, науково-технічного та інноваційного розвитку та установи системи науково-технічної інформації [18]. Таким чином, науково-технічний розвиток все-таки відокремлений від інноваційного і поставлений у залежність від нього.

По-третє, в документі згадуються і ототожнюються поняття «державна інноваційна політика», «державна політика щодо переведення України на інноваційний шлях розвитку», «державна політика в сфері інноваційної діяльності». За змістом документу можна сказати, що йдеться все ж таки по державну політику у сфері інноваційної діяльності.

По-четверте, визнається необхідність створення крос-секторального стратегічного документу, тобто такого, що спрямований одночасно на розвиток інноваційної діяльності в усіх сферах економіки, який забезпечуватиме системність таких заходів та спрямованого на розвиток як технологічних, так і соціальних інновацій в різних сферах, створення високих технологій та їх впровадження [18], яким визначається Стратегія, і яка, однак, не розкриває основних засад і напрямків державної політики у сфері наукової і науково-технічної політики держави.

Внаслідок цього перелік найважливіших науково-технічних розробок за пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки, які отримали фінансування на 2017-2018 роки, практично не пов'язаний з державними науково-технічними програмами, які мають бути похідними від основних засад і напрямків науково-технічної політики. Такий законодавчий документ, «Основні засади і напрямки державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності», законом передбачений, але не підготовлений і не затверджений Верховною Радою [15].

Таким чином, актуальним напрямом розвитку інституціонального забезпечення науково-технологічного й інноваційного розвитку України слід визнати створення «інституціональної вісі» державного регулювання цього процесу (рис. 1) з метою надання йому системності і цілісності, забезпечення повноти й несуперечливості правової бази державного регулювання у сфері науково-технологічного й інноваційного розвитку, оптимізації структури й взаємозв'язків між елементами національної інноваційної екосистеми, розвитку і повнішого використання науково-технічного й інноваційного потенціалів України.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Поступова деградація науково-технічного й інноваційного потенціалів України, незадовільна структура технологічних укладів національного виробництва, невисока конкурентоспроможність національної економіки у сучасному світовому

економічному просторі значною мірою зумовлюються вадами державного регулювання науково-технологічного й інноваційного розвитку України.

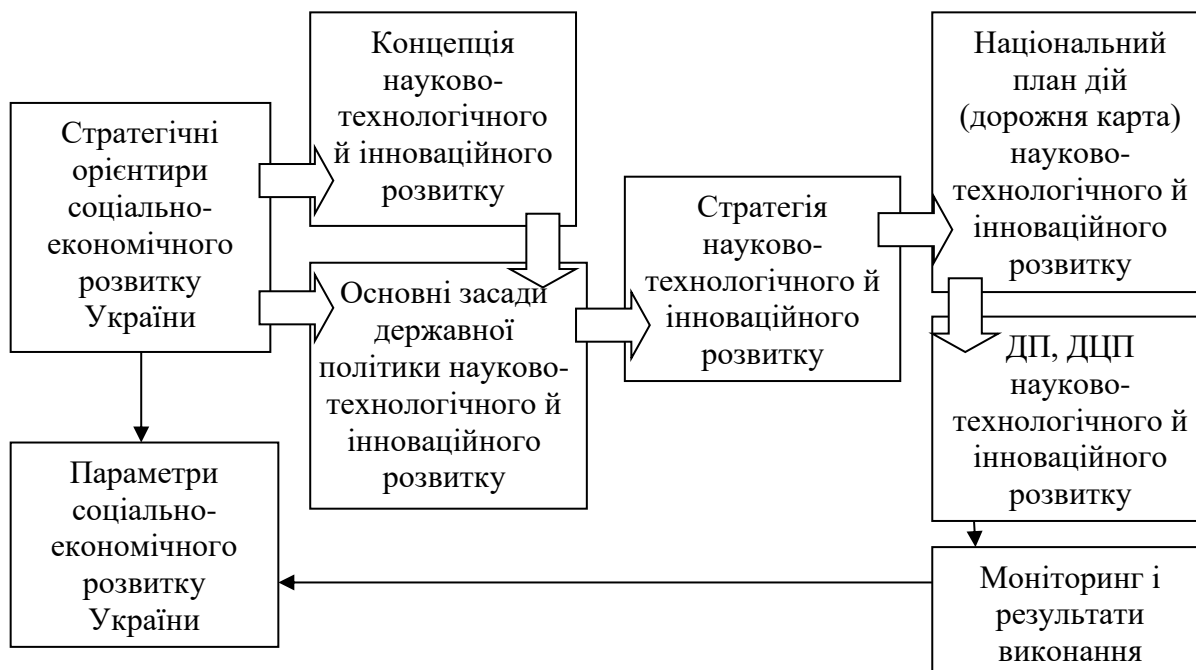

Рис. 1. «Інституціональна вісь» державного регулювання науково-технологічного й інноваційного розвитку України (ДП – державні програми, ДЦП – державні цільові програми).

Джерело: складено авторами.

Одним з основних чинників неефективності державного впливу на згадані процеси є суттєві недоліки його інституціонального забезпечення, за результатами аналізу якого обґрунтовано необхідність формування «інституціональної вісі» державного регулювання науково-технологічного й інноваційного розвитку України, структура якої має включати затверджені на державному рівні: концепцію й основоположні засади державної політики науково-технологічного й інноваційного розвитку, стратегію її реалізації з визначенням національного плану дій (дорожньої карти) крос-секторального характеру, набір державних і державних цільових програм науково-технологічного й інноваційного розвитку України. Слід визначити в напрямі обґрунтування типу державної політики науково-технологічного й інноваційного розвитку, стратегії її реалізації, а також вітчизняної моделі взаємодії держави, науки і бізнесу в процесі створення нових знань, розвитку високотехнологічного виробництва і створення масових інноваційних продуктів.

Література:

1. Перспективи інноваційного розвитку України. *Вісник Хмельницького національного Університету*. 2016. № 1. С. 123-126.
2. Національна економіка: Навч. посіб. / за заг. ред. А.Ф. Мельник, А.Ю. Васіна, Т.Л. Желюк, Т.М. Попович. К.: Знання, 2011. 463 с.
3. Святогор В.В. Аналіз науково-технічного потенціалу в контексті інноваційної спрямованості національної економіки. *Науковий вісник*

Ужгородського національного університету. Серія Економіка. 2017. Випуск 1 (49). Т.1. С. 59-65.

4. Жаворонков В.О. Інноваційно-технологічні зміни як умова інноваційного розвитку України. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: Проблеми економіки та управління : збірник наукових праць. 2015. № 815. С. 36–45.

5. Краус Н.М. Становлення інноваційної економіки в умовах інституціональних змін: монографія. Київ: Центр учбової лри, 2015. 596 с.

6. Бублик С.Г. Модель державного управління науково-технологічною діяльністю в контексті теорії потрійної спіралі. *Інвестиції: практика та досвід*. 2011. № 22. С. 126-130.

7. Палагнюк Ю.В. «Державна політика» та «публічна політика»: теоретичний аспект. *Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія»*. Сер.: Державне управління. 2012. Т. 181, Вип. 169. С. 63-67.

8. Забродська Л. Інноваційні пріоритети науково-технологічного розвитку: міжнародний та регіональний аспекти. *Theory and methods of educational management*. 2015. № 2(16). URL: umo.edu.ua/images/content/nashi...upr.../Забродская%20ЛМ-в%20журнал.pdf

9. Гузенко І.Ю. Особливості науково-технічної політики провідних країн світу в умовах глобалізації. *Економічний вісник Національного гірничого університету*. 2017. № 3. С. 37-46.

10. Конституція України (зі змінами й офіційними тлумаченнями за Рішеннями Конституційного Суду). Відомості Верховної Ради України, 1996, № 30, ст. 141. Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

11. Про наукову і науково-технічну діяльність: Закон України від 26 листопада 2015 р. № 848-VIII (зі змінами і доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19>.

12. Словник української мови (Академічний тлумачний словник). URL: <http://sum.in.ua/s/dijaljnistj>.

13. Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності: Закон України від 13 грудня 1991 р. № 1977-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1977-12/ed19940128?lang=uk>.

14. Новіков Вадим. Україна поїдання, а не розвитку. Чому нам потрібні нові технології? *Економічна правда*. 18.09.2019. URL: <https://www.epravda.com.ua/columns/2019/09/18/651678/>.

15. Новіков Вадим. Чому інноваційна стратегія України не пов'язана з економічним зростанням. *Економічна правда*. 17.10.2019. URL: <https://www.epravda.com.ua/columns/2019/10/17/652482/>.

16. Краус Н.М., Краус К.М., Криворучко О. С. Інституціональний фон «інноваційного коридору» мікро- та макрорівня. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 3. С. 10-16.

17. Про концепцію науково-технологічного й інноваційного розвитку України: Постанова ВРУ від 13.07.1999 № 916-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/916-14>.

18. Про схвалення Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 10,07.2019 № 526-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1%80>.

References:

1. Fedorova Ju. V. Perspektyvy innovacijnogho rozvytku Ukrainy. Visnyk Khmeljnjcjkogho nacionaljnogho Universytetu. 2016. # 1. S. 123-126.
2. Nacionaljna ekonomika: Navch. posib. / za zagh. red. A. F. Meljnyk, A. Ju. Vasina, T. L. Zheljuk, T. M. Popovych. K.: Znannja, 2011. 463 s.
3. Svjatoghor V. V. Analiz naukovy-tekhnichnogho potencialu v konteksti innovacijnoji sprjamovanosti nacionaljnoji ekonomiky. Naukovyj visnyk Uzhghorodskogho nacionaljnogho universytetu. Serija Ekonomika. 2017. Vypusk 1 (49). T.1. S. 59-65.
4. Zhavoronkov V. O. Innovacijno-tekhnologhichni zminy jak umova innovacijnogho rozvytku Ukrainy. Visnyk Nacionaljnogho universytetu «Ljvivs'ka politehnika». Serija: Problemy ekonomiky ta upravlinnja : zbirnyk naukovykh pracj. 2015. # 815. S. 36–45.
5. Kraus N. M. Stanovlennja innovacijnoji ekonomiky v umovakh instytucionalnykh zmin: monografija. Kyjiv: Centr uchbovoji lry, 2015. 596 s.
6. Bublyk S. Gh. Modelj derzhavnogho upravlinnja naukovy-tekhnologhichnoju dijajlnistju v konteksti teoriji potrijnoji spirali. Investyciji: praktyka ta dosvid. 2011. # 22. S. 126-130.
7. Palaghnyuk Ju. V. «Derzhavna polityka» ta «publichna polityka»: teoretychnyj aspekt. Naukovi pracj Chornomorsjkogho derzhavnogho universytetu imeni Petra Moghyly kompleksu «Kyjevo-Moghyljans'ka akademija». Ser.: Derzhavne upravlinnja. 2012. T. 181, Vyp. 169. S. 63-67.
8. Zabrods'ka L. Innovacijni priorytety naukovy-tekhnologhichnogho rozvytku: mizhnarodnyj ta rehionalnyj aspekty. Theory and methods of educational management. 2015. # 2(16). URL: umo.edu.ua/images/content/nashi...upr.../Zabrods'kaja%20LM-v%20zhurnal.pdf
9. Ghuzenko I. Ju. Osoblyvosti naukovy-tekhnichnoji polityky providnykh krajyn svitu v umovakh ghlobalizaciji. Ekonomichnyj visnyk Nacionaljnogho ghirnychogho universytetu. 2017. # 3. S. 37-46.
10. Konstytucija Ukrainy (zi zminamy j oficijnymy tlumachennjamy za Rishennjamy Konstytucijnogho Sudu). Vidomosti Verkhovnoji Rady Ukrainy, 1996, # 30, st. 141. Rezhym dostupu : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr>.
11. Pro naukovu i naukovy-tekhnichnu dijajlnistju: Zakon Ukrainy vid 26 lystopada 2015 r. # 848-VIII (zi zminamy i dopovnennjamy). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19>.
12. Slovnyk ukrajins'koji movy (Akademichnyj tlumachnyj slovnyk). URL: <http://sum.in.ua/s/dijajlnistj>.
13. Pro osnovy derzhavnoji polityky u sferi nauky i naukovy-tekhnichnoji dijajlnosti: Zakon Ukrainy vid 13 ghрудnja 1991 r. # 1977-KhII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1977-12/ed19940128?lang=uk>.
14. Novikov Vadym. Ukrainina pojidannja, a ne rozvytku. Chomu nam potribni novi tekhnologhiji? Ekonomichna pravda. 18.09.2019. URL: <https://www.epravda.com.ua/columns/2019/09/18/651678/>.
15. Novikov Vadym. Chomu innovacijna strateghija Ukrainy ne pov'jazana z ekonomichnym zrostannjam. Ekonomichna pravda. 17.10.2019. URL: <https://www.epravda.com.ua/columns/2019/10/17/652482/>.
16. Kraus N. M., Kraus K. M., Kryvoruchko O. S. Instytucionalnyj fon «innovacijnogho korydoru» mikro- ta makrorivnja. Investyciji: praktyka ta dosvid. 2017. # 3. S. 10-16.

17. Pro koncepciju naukovo-tehnologhichnogho j innovacijnogho rozvytku Ukrajinu: Postanova VRU vid 13.07.1999 # 916-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/916-14>.

The main program documents in the sphere of state regulation of scientific, technological and innovative development of Ukraine were analyzed in the article. It was revealed that the current program documents did not create a comprehensive and systematic institutional support for the process of state regulation. The main principles of the state policy of scientific and technological and innovative development of the country, the strategy of its realization, as well as the formation of the model of interaction between the state, science and business in the process of transition to the innovative path of development were not legally defined. The subject area of state regulation was reduced to scientific and scientific-technical activity. The current concept of scientific, technological and innovative development of Ukraine was not revised since its adoption, was lost its relevance and needs to be radically updated. The strategy of development of the sphere of innovative activity of Ukraine for the period till 2030 will set strategic guidelines at the organizational and communication levels of interaction of the state, business and science with the purpose of commercialization of its result, and scientific and technological development was separated and put in dependence on innovative. The list of the most important scientific and technical developments by priority directions of development of science and technology, which received funding for 2017-2018, is almost unrelated to the state scientific and technical programs, which should be derived from the basic principles and directions of scientific and technical policy. The necessity of restoration of completeness of structure and substantive unity of elements of institutional support of state regulation of scientific and technological and innovative development of Ukraine by creation of “institutional axis”, which should include: Concept of scientific and technological and innovative development of Ukraine, main principles of state policy in the field of scientific and technological and of Innovative Development, Science and Technology and Innovation Development Strategy, National Action Plan (Roadmap) for the Implementation of Science technological and innovative development, on the basis of which state and state targeted programs in the field of science, technology and innovation development should be formed. The results of monitoring and implementation of state programs should be correlated with the parameters of socio-economic development of Ukraine for the studied period.